

Ovidiu Ivancu, **Vremea musonului: patru ani în India**

În octombrie voi celebra/aniversa/comemora doi ani în India. Doi ani în care, zi de zi, am realizat că nu voi ști nimic despre această țară. Nimic fundamental nou și, mai ales, nici măcar o frază profundă aplicabilă întregului teritoriu indian. Într-un anume sens, știam mai multe în prima zi a venirii mele aici, decât acum. Atunci aveam nenumărate certitudini și mi se părea că știu ceea ce înseamnă India. Evident, habar nu aveam, dar măcar existau certitudinile acestea vecine cu ignoranța, măcar existau clișeele și prejudecățile. Astăzi certitudinile au devenit dubii, clișeele și prejudecățile nu mai au forța de altădată iar iluzia că voi putea înțelege vreodată ceva fundamental despre această țară a dispărut și ea. Ceea ce a rămas astăzi este suma de experiențe personale care m-a făcut în mod vizibil să fiu sceptic până la cinism cu privire la patriotism și alte sentimente din aceeași gamă. Și a mai rămas ceva, un lucru despre care am mai scris, dar la care voi reveni, din când în când, pentru că mie mi se pare a fi esențial. India mi-a lăsat timpul necesar să citesc și să scriu. În mijlocul nebuniei de aici, al lipsei de confort și al diverselor privațiuni, am avut răgazul necesar de a face lucruri pentru care România nu mi-a oferit niciodată timp suficient. La polul opus, m-am ales cu din ce în ce mai dese crize de mizantropie pe care va trebui să învăț să le gestionez.

Apoi, toată țara aceasta, blocată undeva în istorie, exercită asupra mea o anume fascinație. Nu e vorba de exotism, ci de cu totul altceva. E ca și cum aș privi un colosal mamifer, mai mare și mai greu decât orice mi-aș fi putut imagina, ținându-și echilibrul pe o sfoară atârnată undeva între două vârfuri de munte. Dacă societățile europene ar trăi, utopic, o săptămână după regulile Indiei, cred că ar sucumba inevitabil. Colosul reușește, însă, să supraviețuiască, deși pare că se prăbușește în fiecare secundă. La dese întreruperi de electricitate de aici, un frigider normal ar înceta să funcționeze. Frigiderul meu vechi, însă, rezistă eroic de doi ani, a rezistat și înainte de a veni eu aici și am senzația că va fi funcțional și după ce eu voi părăsi India. Înțelegeți metafora? Încercați acum să o extrapolați, să o înmulțiți cu o sută sau o mie și veți înțelege despre ce vorbesc. Fiecare indian dintre cei peste un miliard face acest exercițiu al supraviețuirii de multe ori pe zi. Și, paradoxal, reușește. Întrebarea care se pune este, însă, oare supraviețuirea e totul? Parcă mai contează și *cum* supraviețuiești și care îți sunt perspectivele. Oricum, o minte formată deja de un sistem de educație european nu poate pricepe pe deplin paradigma socială și culturală complicată a Indiei.

În octombrie, voi merge în România pentru zece zile. Mai ascult, din când în când, pe internet, știri din țară. Senzația de prăbușire e atât de accentuată, încât e evident că ea e și întreținută artificial. Dacă o țară arată chiar așa cum o prezintă televiziunile noastre de știri, cu siguranță ea încetează să existe, să fie funcțională. Nu spun că nu există criză, am doar sentimentul că proporțiile sunt altele. Apocalipsa e încă departe, dar se vorbește despre ea ca și cum tocmai s-ar fi întâmplat. Ce face astăzi rating mai mare decât scenariile apocaliptice...!

Vremea musonului: patru ani în India, editura EIKON, Cluj-Napoca 2014.